

Teplické skály - Chrámové stěny - Luftwaffe 7+ (T.Čada, 1983)

O vylezení této cesty jsem se pokoušel už vloni, ale do Teplic jsme se tehdy s Rampou dostali až po náročném dni na Křížáku, ještě náročnějším večeru u maringotky (Rampa, Veronika, Bičík, kapela, paňáci atd.), dalším náročném dni v Ádru, večeru u maringotky . . .
.. takže se netřeba divit, že jsem výlez ze stropu nezvládl. Jo, jo. Ze stropu! Nepletu se. Mluvíme o pískovcích, na kterých nám cestou k vrcholu překáží spíš nějaká ta spára, plotna, rajbas. Ale strop? No právě kvůli téhle specialitě mě cesta přilákala podruhé. Bohužel, Rampa, s kterým jsem si sundání pytle domluvil už vloni, nemohl, takže časné ráno 2.8.2001 mě zastihlo pod stěnou se Standou.

A že nás nečekal žádný kvak. Ke střeše se dostanete vysilujícím plotnovým lezením přes 3 kruhy a necháte pod sebou víc než pětadvaceti metrovou propast. Mno, a pak už čekají ty čtyři metry lezení, kterejma se dostanete tak o dvacet centimetrů vejš. Nespravedlnost. Ale zas takovej běs to není, mají tam chytátka po loket, jen ten divnej pocit, že všechno vlaje dolů. Jádro pudla je až ve výlezu, to vím od loňska. A je to tady, v levačce madlo, pravá šmátrá už v kolmým, nic nenachází, lejou mi olovo do předloktí, sucho v krku, pouštím nohy, fjúůůůů. A Tomík je o pořádný kus níž. Druhej pokus a druhý pád.

To už vím, že knock-out musí přijít ve třetím kole. Můj nebo soupeřův. Zhluboka vydechnout a do ringu. Série vodorovných kroků, pak přitah na levačce a druhá vystřeluje pravý hák, trochu víc do strany než předtím a von tam byl. Bočák jako prase. Nakopat nohy pod sebe, ale bočák přestává brát, rychle se rovnám, dvě tempa a kruh je náš. K.O. Pytel, co letí dolů, málem pohřbil partu přihlízejících ceprů. Za chvíli je u mě Standa, prusíky pro vyproštění se z převisu samozřejmě nepoužil a tak mu předávám vedení. Je před ním ještě dalších třicet metrů bez jediného kruhu a na řadu přijde i nějaká ta spára a závěrečný žlábek. Ale Standa se vyzná a tak si můžeme na vrchu potřást pravicema a vrhnout se na sousední Gotickou hranu.

Je čtvrtek, 14.6. odpoledne, jedeme autem. Vpředu Rampa s Veronikou a Rocem, ve druhý řadě Špáča a já. Náhle šknubnutí někde za zády, otáčím se a to, co vidím, mě rozesměje. Špáča si povídá s Rocem, takže nic nepostřehl. Chvilí čekám a pak to nevydržím: „Ty vole, vypadnul ti baťoh a lano.“ Špáča: „Hehé. No jo. Hehé. Zastav!“

Stalo se na křižovatce na Letný. Špáča běží uklidit silnici, okolo jde Jarda Kim Chlada, na zádech bágel.

„Odkud to táhneš?“
„Stěhuju se z kolejí. A kam táhnete vy?“
„Do Němce, nechceš jet s náma?“
„Kdy?“
„Jedeme pro Standu a za 10 minut tě vyzvedneme tady na křižovatce.“
„Na jak dlouho?“
„Tři noci.“
„Hm hm, no tak, hm hm, no tak jo.“

Takže je nás šest v autě a pes. V Mimoni ještě přistupuje dalších 30 kamarádů. Jsou ve skle, mají 5% alkoholu a všichni se jmenujou stejně: Březňák. Asi velká rodina.

Jde o zcela výjimečný svět se svojí atmosférou, lidmi i pravidly...Pokaždé, když lezu po tamějších věžích, honí se mi hlavou tisíce myšlenek vyvolaných spektakulárností tohoto koutu světa...V podstatě je to takový ústav pro chorobomyslné...Každou cestu provází pověst...

Tak takhle píše o Sasku, pískovcové oblasti v někdejší DDR, Jarda Maršík na internetovém LEZEC.CZ. Ještě dnes večer tam dorazíme i my. Nebo ne?

Rampa: „Dejte sem pasy, jsme na čáře.“ Veronika: „Snad nebudou chtít doklady pro psa. Projel s náma půlku Evropy, tak ho přeci 15 kilometrů za hranice musej pustit. Pro jistotu se na celníka v tomhle tílku pořádně vykloním.“ Službu má ženská, ke všemu ještě horlivá (patrně ji čeká povýšení) a vychovaná v Německu. Smrtelná trojkombinace, před kterou by neobstála ani Mata Hari. Takže Roco odhalen, nevpuštěn, ženština v uniformě následně povýšena hned o dva stupně, načež si už ze svého platu může dovolit šlechtěného šampióna, s 300 let starým rodokmenem a diplomatickým pasem, druhého z vrhu, přičemž prvního dostal darem princ Charles a třetího našel Zdenka Srstka zpět do reality.

„Džííízys“, vrhne nakonec Honza bandě v zeleným do tváře a otáčí.

V lese nedaleko Pravčické brány hoří malý ohýnek, hraje kytara a rytmicky se ozývají bratři Březňáci: „Tssst.“ „Tssst.“ „Tssst.“ Ráno už je na vartě jiná směna. Přesto pro jistotu Roco odpočívá obtočen kolem rezervy zasypan haldou bágelů nebo tak něco.

Rathen. Údolka na Höllenhund (po našem Pekelnej pes). Co o ní píše Jarda Maršík?

Jednou z nejmonumentálnějších stěn v celém Sasku je údolní stěna Höllenhundu. Každý, kdo kdy v Německu lezl, toužil mít vylezenou alespoň jednu z cest, které stěnou vedou.

Jelikož jsem stěnou stoupal již vloni, snadno se, vzhledem k mé vrozené skromnosti, ujímám role protřelého skalního matadora, co všude byl a všechno zná a za chvíli již Rampa tahá Violette Verschneidung.

Violette Verschneidung VIIIa, B. Arnold 1967, to mu bylo dvacet a osma už byl nějaký výkon. Odstrašující a velkolepý kout v pravé části stěny. Jím kolem kruhu až na

konec ke druhému. Spárou a stěnou přes třetí na vrchol. Já jsem tuto cestu nelezl, můj otec ano a pravda je, že mě do ní nikdy neposlal.

Cestu za ním leze Jarďa a já si neodpustím poznámku, co je to za bordel, když ten, který vloni psal do ročenky o strastech při plnění nováčkovské abecedy, stoupá letos takovýmhle dachem. Asi aby mi udělal radost, tak se Jarďa v onom velkolepém koutě otáčí směrem do údolí, bledne, zhluboka dýchá a připravuje se vrhnout. Ne tlamu, ale šavli! Nakonec vrací včerejšího Březňáka tam, kde už jednou byl (do žaludku) a cestu dolézá. Výkon! Standa a já lezeme vlevo od kouta Talweg. Opět Jarďa Maršík:

Talweg VIIIA, D.Hasse 1955, nevím kolik mu bylo, ale osma byl v podstatě nadlidský výkon. Mimochoďem pan Hasse je ten, kdo objevil pro svět lezeckou krásu řecké Meteor. K prvnímu daleko, ne příliš zajištěně po svislých sloupcích zaslepených hodin, pak dlouho ke druhému a obloukem přes třetí na vrchol. V Tisé máme taky tříkruhové cesty, ale ne osmdesátimetrové. Doporučuji!

Špáča s Veronikou lezou nejprve na malého Pekelného psa a potom si i oni dávají Violette Verschneidung. Rampa tahá na doporučení protřelého matadora, co už všechno vylezl, kratší, na místní poměry přejistěnou cestu vpravo od kouta za asi VIIIC. Za ním i Standa a Špáča. Na závěr si Honza vybírá krásnou linii ještě více vlevo od Talwegu – Zentrale Südwestwand IXa, B.Arnold 1972 a kdyby někdo vyhrabal z tlumoku osmdesátimetrový lano, tak to dá v kuse. Já se Standou ještě dobýváme malého Höllenhunda z druhé strany.

Koupačka, ohýnek, kytara, Březňáci, chrrrrr.

Ráno přesun do Schmilky, v plánu je oblast Schramsteine, skála Falkenstein. Spíše stolová hora než skála, výška dobřech 40 až 60 metrů. Vybírám Westkante VIIc. Prvních 30 metrů, první tři kruhy, pak asi 20 metrů spáry. Do tý se mi nechce, tak vedení přenechám Standovi. Ještě si zespoda necháme poslat uzel ne menší než moje hlava, Standa ho za rohem založí a už to hrne. Když jdu za ním, děkuju bohům, že mi vnukli myšlenku pustit do toho Standu. Neustále si opakuju: „Tak tady by ses, Tomíku, asi posr..“, načez přijde vždy ještě těžší místo. Od tý obvázaný hlavy ve spáře nebylo jediný spolehlivý jištění, poctivejch 15 metrů dřiny. Dolézám a od tý doby je u mě Standa mistr světa v lezení spár. Představu o tom, jaký je Falkenstein monument, vám dokreslí fakt, že se slaňuje na čtyřikrát.

Rampa, Veronika a Špáča lezou klasickou cestu z jihu za VII. Ze severu se ovšem nepozorovaně blíží hradba mračen a prozradí se jim až mohutným zábleskem nad jejich hlavami. Jirka stíhá slanit dolů, Veronice už nezbyvá než pokračovat na vrchol za Honzou. Dorskát v prudkém dešti ke slaňáku, když ani nevíte kudy, je na Falkeinsteinu nemožný, takže dvojici nezbyvá než bouřit přeckat a teprve potom ve zdraví slanit, z čehož má největší radost Roco. Dole ve Schmilce se koná nějaká slavnost, peče se sele, prodává pivo, od oběho ochutnáváme a už sedíme v autě směr Ostrov. Tam podléháme svodům orosené pípy, potkáme Ťomína (ten očividně podlehl již dříve), kolem Standy už se houfujou ti, co do jeho příchodu hráli na kytaru a když zaslechli tu jeho tak svoje rozštipali a už jen poslouchají (obvyklý obrázek). Spát jdeme ve 4 ráno.

V neděli našťestí prší.

Silnice od Děčína k hraničnímu přechodu Hřensko je pro hrozící sesun skal uzavřena a tak to bereme oklikou. Řídí Zajda a kromě jídla, pití, spacáků, kytary, bubnu, lezeček a lan se do Fiatu narval i Standa, Miris a Vlašín. Mimochoďem k tomu bubnu. Miris se kdysi rozhodl pořídít buben, tak si ve Španělsku vyhlídnul stoletej kořen (se ho zeptejte od čeho, já to zapomněl), vyhrabal ho, na záda hodil bágl, kořen šup pod levici, s vytrčenou pravicí se postavil k silnici a čekal. No a tak se stalo, že samorost si Mirise dovezl až do Lomnice, kde se nechal vydlabat, čímž ztratil dobřech třicet kilo, potáhnout kůží a stal se z něj nástroj účtyhodných rozměrů. A právě tehle kus španělský země je teď středem pozornosti dvou německých celníků. Přes hranici nás sice pustili, ale nám to nedalo, tak jsme pro jistotu minuli parkoviště hned za přechodem a když jsme si to po krátké jízdě uvědomili a chtěli se vrátit, už u nás byli muži zákona.

Co to máte na hlavě? „Dreden.“
Kam jedete? „Kleteren.“
Co je tenhle bílej prášek? „Vitaminen.“
A co je tohle? „Buben, vole.“

Kluci v zeleným nás pustili a Zajda to před nima otočil a jel zpátky zaparkovat. Docela civěli.

Kárka stojí u silnice a čtyři postavy obtěžkány hlavně pivem a hudebními nástroji se potácejí do svahu směr bivak pod Teufelsturm. To vám je převis obřích rozměrů, pod kterým by se bez problémů utábořilo třicet studentek zdravotní školy na výletě i s paní učitelkou. Nanešťestí (asi spíš našťestí) tam nebyly. Zajda nám taky prozradil, že je to jeho první noc pod širákem a zejména Miris to furt nemohl pochopit.

A ráno se přímo před nosem tyčil Teufelsturm, ze skalní bariéry vystupující monument s údolkou spadající do hloubky šedesáti metrů. Údolní hranu, Talseite VIIIb, si vybral Zajda a v kuse ji prošel až ke slaňáku. Pak Standa a Miris. Na mě vyšla sousední hrana, Direkte Ostwand VIIc s obtížným odlezem od prvního kruhu a hooóódně bojavým (alespoň pro mě teda jo) dolezem. Po přesunu k asi jeden kilometr vzdálenému Rauschensteinu jsme si se Zajdou vybrali cestu Gondakante VIIIA, vděčnou klasiku, jejíž délka odpovídá saským rozměrům – obligátních padesát metrů. Standa s Mirisem drtí za rohem jinou osmu. Po slanění z vrcholu poznávám v člověku pobíhající pod skálou Pařku Krupku, se kterým mě kdysi seznámil Vacan. Když se Pařka dozvídá, že tu chceme pár dní zůstat, domlouváme se na společné lezbě, sejdeme se za tři dny po Bussarwandem.

Tenhle Pařka je saský klasik, který má zdejší oblast v malíku. A to už něco znamená! Pro ty, kteří v Sasku ještě nebyli, malá vsuvka. Co do počtu a rozmanitosti věží, délky a kvality cest a rozlehlosti se tato oblast nedá například s Prachovem vůbec porovnávat. Okolo skal, které jsou, podle zdejších měřitek, hodny lezecké pozornosti, se nepovšimnuty válí desítky šutrů, které, být na Prachově, určitě neujdou Stříhounově pozornosti a povede na ně několik „významných“ cest. Tady slouží zejména jako úkryt při vykonávání raní potřeby.

Ale zpět pod Rauschenstein, kde jsme si ještě v údolní stěně všichni čtyři vylezli na RP/PP bezejmenné šestikruhové VIIIb. Noc jsme strávili pod Teuflem a další den si Standa vybral dvoudělkovou cestu na věž ukrytou za Rauschensteinem. Začínala žabovačkou přecházející v poctivou širočinu a pokračovala převislými travami až na štand, kam dolehl bledej strachy. Odtud pokračoval, oproti předchozímu relativně lehkým a zajištěným terénem až k vrcholový knížce, kde se dočetl, že normálně se leze jen druhá část a je za VIIIC. Po obtížnosti první dílky raději už ani nepátral.

Já se Zajdou jsme zamířili ke Kleiner Falkenerturmu, na který jsme vylezli dvě VIIIa (Schattenpfeiler a neznámá cesta pod slaňákem). Nedaleko nacházíme další prostorný bivak. My však následující noc trávíme opět pod Teuflem a dopoledne se přesouváme pod dalšího pískovcového krasavce Bussarwand, kde máme sraz s Houmlesem a Věrkou. Na Bussarwand vede několik ukázkových osem v délce od

čtyřiceti do šedesáti metrů. Na rady Houmlese si se Standou vychutnáváme Buntamalarei VIIIB a trochu těžší dvoudýlkový Direkte Sockelwand VIIIC. Bussarwand je stěna výšky nějakých sto metrů protnutá zhruba ve třetině terasou, odkud se nastupují cesty. No a když vylezete vše, co se vám zalíbí, tak z té terasy pěkně slaníte dolů převisem, pod kterým se utáboříte. A my to přesně tak udělali.

Večer při pivku pronesl Houmles osudný rouhačský monolog: „Tak vy máte auto jen tak u silnice. Hm. To já si ho radši píchnul za eura na placený.“ Následovala malá odmlka, usrknutí piva. „To by byla prdel, kdyby mě ho vykradli a vám ne.“

S prvním paprskem slunce (což, spíte-li v jeskyni, není nijak časně) se z křoví vyloupl Pařka a do parády si vzal Standu a mě. Vybrali jsme cestu Flosse VIIIC na Heringsschwarz. Pařka proletěl úvodní spáru a my jen čučeli, s jakou rychlostí kolem sebe sází smyčky. Shodli jsme se se Standou, že na příští už ho budeme pořádně sledovat, jak to s těma provázkama vlastně dělá. Nad spárou bylo ještě asi deset metrů stěny, tak to prej že přenechá radši nám. Přebíral jsem tedy vedení a Pařka už plánoval další výstup. Cestou k neznámému VIIIB na dvě dýlky míjíme další ukázkový bivak a vzápětí už pozorujeme Pařku v první spárové dýlce, jak kouzlí se smyčkama. Člověk se třeba chce podrbat, na moment ho ztratí z očí a když vrátí zrak zpět do stěny – ejhle, Pařka tam má zase o tři smyčky víc. Následovalo padesátimetrový VIIIA Bergkamaradenweg na Turm am Verbogenen Horn a pak krásná cesta opět na dvě dýlky Perle VIIIB na Muschelkopf. Za ten den Pařka tahal pět dýlek, založil snad padesát smyček a jen jedenkrát jsme ho viděli, jak smyčci vracel zpátky na sedák. Tenhle „stařík“ prostě umí.

Utahaný jak koťata jsme se dokymáceli do bivaku k pivsonům a ulehli čekajíc na posilující spánek. V 0:10 Zajda: „Miris, spíš? Dáme noční výstup, co ty na to.“ „Jasně, Vlašine, jdeš taky?“ „Do prčic, já doufal, že si na mě nevzpomenete.“ „A Staník hlásí, že už má sedák.“ Všichni čtyři, v čele se Zajdou, za svitu měsíce, lezeme pětikruhový VIIIC na Bussarwand.

Následoval už konečně odpočinkový den, lezli se jen lehčí cesty a taky jsme se už všichni těšili na fazole a lívanec ke Kost'ovi do Labáku. Takže jsme seběhli k autu, projeli uzavřený úsek podél řeky od Hřenska do Děčína, kde nás Standa opustil a jel se osprchovat k Lence do Chomutova a když nám Kost'a přinesl první lívanec, přišla SMSka od Houmlika: Ukradli nám značky, sedíme na policejní stanici ve Schmilce a vypadá to na dlouho. Co čekal, rouhač!

Další den trávíme na levém břehu, daří se OS Zelený Raul VIIIC na Indiánku a pak ještě Bílý otec IXa, kde kruh je natlučený přesně tam, kde má být, takže nešlápněte si na něj, že. Já se Zajdou mastíme do Jičina, Miris zůstává, abych za ním pozítří zase přijel, ale to je už jiná historie.

Hurá do Ádru

rok 2002

Tak už mi někdo, kruci, zastavte, smrdím tu už celou věčnost. Jó, z Jičina se vždycky stopuje blbě, za tři hodiny mi jede z Trutnova vlak a já chci ještě stihnout pivo v Lokálce. No konečně, zastavuje mi sanitka, prej musím dozadu na lehátko, čas mi tam ukrátěj dvě sestřičky 90-60-90.... Cha, žádný sestřičky, žádná sanitka, fatamorgána asi, upocenej taťka ve varanovi mě nabízí Úlibice. Lepší než nic. Nakonec i to pivo stihám.

Pařtik už čeká ve vlaku směr Adršpach. Ádr, český Yellowstone, mekka pískovcového lezení, oblast, která člověka od písku buď nadobro odradí nebo ho pohltí. Ádr je ale taky Tošovák, Peňák, tunel, nově i zámecká vinárna. Jestli si chcete uříznout ostudu, halekejte na celej lokál jakej jste práskáč. Museli byste mít sakra kliku, aby s váma u stolu nesešel nějaký ten Mocan nebo Cikán nebo co já vím, zkrátka většina lidí si tady s lezením zažila svý. A přece se haleká. Patří to k tomu. Vono se zejtra ukáže (a nebo ne).

Pařtik sem na začátku prázdnin přijel jen tak na víkend, seznámil se s nějakou místní bandou a protáhl si pobyt na celej měsíc, takže místní poměry zná, ve spárách a komínech se už zabydlel. „Ty vole, celej den pobíháš po skalách, strašiš polský turistky, občas něco vylezeš, vykoupeš se v jezírku, piješ pivo, spíš na ozvěně nebo u kámošky na chalupě...“ Hm, jeho nejlepší prázdniny, říká. Trochu ti závidím, prde.

Z vlaku tradá rovnou do pivnice (stejně už je tma) a noc přečkáme na ozvěně.

Ráno stojíme pod Pamětní cestou na Studničkovu věž. Třicet metrů spáry přecházející v komín a dva kruhy na předskalí, potom na vršek. Obtížnost sice "jenom" VIIIC, ale jsme v Ádru a já si se spárama až zas tak nerozumím. Je to úžasná linie, od nohou mi stoupá přímá čára až na vrchol. „Hele, jestli pustí, šel bych ji v kuse,“ povídám. „Che, no nevím,“ zní odpověď. Nechápu.

Pochopil jsem hned u prvního kruhu. Ani nápad na nějaký OS, vyždímat tričko a dobrat. Stejně jsem pod sebou nechal tu velkou bambuli, kterou budu ještě potřebovat (že by výmluva?). Pěkně si plánuju, jak předám první konec Pařtikovi, jako že spravedlivý dělení nebo tak něco, jenže on je proti. Nemá den.

Po chvíli už visím pořádně kus nad bambulí a ještě větší kus nad Pařtikem. Z kapsy vytahuju žabu, cpu ji do spáry a už se jí nikdy nepustím. Rozhodně nepolezu dál, protože se to nějak rozšiřuje a tak velkou žabu, aby se tam udržela, jsem ještě nepotkal. Po deseti minutách měním názor, rvu koleno a rameno dovnitř a jestli jsem tu skálu rozevřel nebo co já vím, zkrátka najednou mám kruh. Doberu Pařtika, kterej z mýho výrazu usuzuje, že když to nahoru nedotáhne sám, tak pak už nikdo. Neochotně teda zalezá do komína a příští půlhodinku tam setrvá. Ke mně doléhá jenom:

„Au, do piči, au, já si snad utrhnu uši.“ Co to mele?

„Ty vole, moje uši“. Někdo mu tam falešně zpívá, asi. Nechápu.

„Já jsem vod ted'ka takovej velkej friend“. Nechápu už nic.

„Sakra, kruci, ...“

A nakonec konečně: „Dobrý, jistím, pojď.“

Na vrcholu mě vítá divný stvoření s docela rudejma ušima:

„Hele, nák se tak peru s tím komínem a v tom místě, jak se muselo jakoby vylízt ven, mi ustřelila noha a já tam reflexivně narval hlavu. Pěkně norem napřed. Vono to fungovalo, ale když jsem jí chtěl vyndat, tak se mi srolovaly ušiska a kebule né a né ven. Úplnej friend.“

„Ještě že ti tak přišerně odstávaj.“

„Se podívej na sebe.“

„Seš matlák.“

„Tý vole, já málem přijdu o slechy a ty mi budeš ...“

„Jak říkám, ouplnej matlák.“

„Hlavně že ty seš krasavec.“

„Nech na hlavě, Cabadaj.“

atd.

Je to už dávno, co jsem ještě jako mírně otlý žák základní školy prvně poznal, že Prachovské skály tu nestojí jen coby kamenné kulisy, které mají svým návštěvníkům s břichy plnými nedělního oběda zpříjemnit procházku a urychlit trávení, ale se že na skalní věže dá také lézt. Nepatrnou zkušenost s lezením jsem sice tou dobou už měl, dá-li se takto nazvat hazardní průstup čedičovým lomem k zebínské kapličky, za pomoci zdvojené prádelní šňůry, jinak pro mne bylo ovšem horolezectví činnost skrz naskrz neznámá. Zpočátku opatrně jsem opouštěl jistotu značených tras Prachovských skal, abych nacházel opuštěné pěšiny v labyrintu věží, které mě dovedly tu do Ztracenek, tu k Mouřenínovi, tu pod Krkavčí skály nebo dokonce do oblasti, kde ještě nikdy nikdo nebyl a není tudíž zanesena v mapách (byly to Ztracenky z druhé strany). Ani ty tajemné železné kruhy v nepřístupných stěnách neunikly mé pozornosti a prudce ve mně počala růst touha vysápat se k některé z plechových vysílaček na vrcholu. Usoudil jsem, že bude rozumné nahradit prádelní šňůry čímkoliv spolehlivějším, protože jsem navštívil galanterii a popruh na batoh prodávaný v metrži se rázem proměnil v "placatýho ědla" v mém kletru.

Až později jsem zjistil, že spolužáci Standa s Koťasem o tajemných krabičkách na vršcích a vysoko visících smyčkách ve spárách leccos vědí a uvolili se zasvěcovat neznalého do tajů horolezecké techniky. Jako dnes vidím, kterak Standa o hodině dějepisu kreslí a popisuje funkci osmy. "A funguje to i s popruhem?"

Do skal už tedy jezdíme ve třech, poznávám další lidi okolo lezení, na činy si kreslím kamzíka v kroužku a nápis Boreal, hltám starý Montany a na stěnu do Sokolovny se chodíme trápit čím dál častěji. Taky jsem si dovolil ušetřit malou lekci lehkomyšlným lešenářům, co se týče opatrování pracovních potřeb. Nebýt mě, tak by si nikdy neuvědomili, jak důležitý pomocník je pracovní lano a pročez je nutné ho před nenechavci na noc schovávat. Taky jsem objevil procházkovo Horolezectví a přelouskal je několikrát tam i nazpátek. Takhle to šlo asi dva roky, než přišla první vylezená šestka, pak sedmička, došlo i na odvážné Mekaunovo prorocství, že jednou budem tahat i běčka a Prachov se postupně zdál být menší a menší. Přesto tam zbývá obrovské množství cest, které jsem nikdy nelezl, ale nejspíš ani nikdy nepolezu a to zkrátka proto, že na ně nemám. A protože opakování nebo dokonce nacvičování cest mě nijak zvlášť nebere, nezbylo než se vydat za výstupy mnou zvládané obtížnosti za hranice domácích skal.

Tak se stalo, že jsem si osahal skálu i v ostatních oblastech Českého ráje, Jizerkách nebo třeba v Ostrově a Sasku a kdoví kde ještě a taky v Ádru. No a tím se konečně dostávám k jádru věci, protože právě Adršpach je tím místem, kam jsem v uplynulé sezoně nejčastěji zamířil, když jsem se rozhodl opustit prachovskou domovinu a kde se mi podařilo taky něco přelézt, s čímž bych se rád pochlubil.

Bylo to koncem června, když jsme stáli pod údolní stěnou jedné z adršpašských dominant Zámku a hodnotili naše šance na průstup známou Klenbou. Do první části se pustil Paštík, lehkým terénem nabral výšku asi patnáct metrů, provázal hodiny a začal směřovat vlevo k mělkému žlábků, kde je po asi čtyřech metrech klíčové místo cesty, nebo mně se to tak aspoň jevílo. Žlábek s výškou přechází v dlouhou ruční spáru s kruhem a končí v klenbovitém převisu, kde jsme se u dalšího kruhu vystřídali. Samotný převis není žádný extrém, ale expozice dělá své a tak klenbu i závěrečnou nepřijemnou stěnu lezu s vyschlým hrdlem a rozklepanýma kolena.

Další chod na našem ádrovským jídelníčku se jmenuje Krvavá spára na Kata a krmě lehce stravitelná to rozhodně nebude, jak ostatně napovídá i samotný název. Jsem proto jenom rád, že lezení na tom ošidnějším konci lana si mezi sebe rozdělili Paštík s Honičkem. Lahůdkou byl zejména úsek těsně pod druhým kruhem, kde si Paštík "zřídil pikolu" na dobrých dvacet minut. Takový to moc široký, než aby to bylo spára, ale komín to taky ještě není a ke všemu je to ještě otevřený. Fuj. Kat je věž vysoká, slaňuje se navzájem a dlouze, takže si nelze nevěšmout cesty vedoucí pod slaněním, která svému názvu Elektrické křeslo ostudu taky dělat nebude. Je to počín mladšího data, trochu těžší, ale taky lépe odjištěný. S Krvavou

spárou má společnou dolní třetinu a jeden kruh, pak odbočuje doprava a na vršek vede přes další čtyři kruhy. To je oproti klasické spáře příjemný rozdíl - ta má na svých padesát metrů kruhy dva. Cesta nabízí vše, co od lezení na písku očekávám, spáru, komín, převis, expozici i dlouhé stěnové lezení. Opouštíme Kata, ale já vím, že se k němu ještě letos vrátím.

Následující den se rozhodujeme pro vylezení Kuplířského tance na Štěpánskou korunu. Cesta se čtyřmi kruhy a délkou asi pětáctičet metrů neklade výraznější odpor a daří se na OS. Další dobrodružství na nás čeká na opačném konci skal a tak se klopýtáme k Bradavici pod nástup Gambrinusu, stěnorajbasu přes čtyři kruhy s jedním stavěním. Zprvu doufám, že problém přelezu čistě, což prý jde, když se však do klíčového místa doškrábu, je hned zřejmý, že naděje na čistý přelez dalece přesahuje moje možnosti, takže nabírám metry pomocí kruhu, což v lehce převislém břichu taky není zadarmo. A hned za chvíli už věšíme pytel na blízkou Tyrolačku v cestě s přílehlavým názvem Korýtka. Skála tady připomíná trochu strmější tobogán, do kterého jsem se naprděl nejprve já, potom Paštík a nakonec Štěpán, pro svůj ukrajinský zjev i temperament přezdívaný Ukina. Jízdy tobogánem začínaly lehce nad a končily těžce pod prvním kruhem. Tyrolačka odolala, ale u sousedních Tyroláků se neúspěch neopakoval, čtyřkruhová stěna Jódlovačka vyšla na OS. Pak přišla deštěm vynucená týdenní pauza.

Po návratu jsme se s Mikešem nejdříve rozlezi tříkruhový rajbasem Cucflek na Vrátného, který lezen na ještě nevyschlé skále rozhodně není zadarmo, aby nás následující ráno zastihlo pod nástupem klasiky mezi klasikami - Čarokrásné stěny na Kokšovu věž. Ta začíná dlóóóuhým morálovým komínem v útrokách skály k prvnímu kruhu, potom, stále ještě v komíně, který se směrem z útrobu rozšiřuje, pokračuje traverzem až k místu, kde už jsem se musel vzhledem k šířce komínu odkopnout od jedné ze stěn a dál pokračovat sokolíkem. Představa pádu z těchto míst, zakončeného kyvadlem zpět do zužujícího se komína mě hnala až ke druhému kruhu na hraně, kde jsem zřídil stanoviště. Při dobírání spolulezce jsem už nakukoval do údolní stěny, která si co do rozměrů nezádá s fotbalovým hřištěm a kterou dlóóóuhým traverzem protíná naše cesta. Traverz mi zpříjemnili mravenci, vyrojilo se jich na mě za spáry během vteřiny asi milion a tak není čas váhat a mířím přes další kruhy až k borovici na druhé straně fotbalového hřiště. Dobral jsem Mikeše a závěrečným komínem, přes unikátní kroužek v kořenu borovice a navzdory útoku vos dolézám na vrchol Kokšovy věže.

Po slanění na nás u batohů čekal zelenožlutý mužíček se vzkazem od vládce skal, samotného Cikanoviče Hudymockana, dostavit se ke Katovi na Elektrické křeslo - rozsudek smrti asi. Nezbyvá, než odebrat se na určené místo a pokusit se o cestu, která při pohledu ze slanění slibovala to nejhezčí lezení. A skutečně, první tygr přišel málem hned nad prvním kruhem, v nepřijemné spárce, pak ale už vše probíhalo hladce. Dvojí dobírání, obligátní vosy a i té tlamy jsem se přece jen dočkal. V závěrečných krocích jsem vyčerpán neudržel skálu a nechal ji hodně rychle popoběhnout nahoru, a to o dobrých osm metrů a hned dvakrát. Přesto nám nakonec bylo dopřáno kochat se podruhé v krátkém čase pohledem z řídky navštěvované vyhlídky na Katovi. Odtud je jako na dlani sousední nápadný útvar Cukrovarský komín, který jsme zdolali exponovanou Kampaňovou cestou. Ta je zajímavá tím, že v ní nevisí ani jeden pytel. Ačkoli je stupně VIII, jsem přesvědčen, že každý, kdo zvládne lezecké a zvláště orientační nástrahy při nástupu, nemůže tuto dvoukruhovou hranou nevylézt.

A přesný opak platí o cestě, co se na ni chystáme následující den a za kterou se vydáme do sousedních Teplic. Chrámové věže totiž nelze při obhlídce Teplických skal minout a zároveň myslím, že v Bumerangu, jež odvážně protíná severní převislou stěnu, se už nějaký ten pytel houpe. Nastupuju do stěny trochu nervózní a čekám, že knedlík v krku se s nabranými metry jako obvykle rozpustí, ovšem ani navzdory lehkému terénu se tak neděje. Možností k jistění je hodně, lezu spodní část s přebytkem chytů a tak doufám, že příští úsek s čistou žabovačkou mě donutí uklidnit se. Avšak respekt z hlavní, jako obrovská tsunami převislé stěny převládá nad požitkem z lezení. Dostávám se opět do chytů,

k prvnímu kruhu, který je zatraceně vysoko nad zemí to nemám daleko, ale ještě musím přes převis a nezazmatkovat v krátké stěnce těsně pod kruhem. V kruhu dobírám, nemám už skoro žádný jistítko a mezitím se pokusím přivyknout stěně nade mnou. Což se nestalo a od kruhu odlézám furt s knedlíkem v hrdle. Přesto zatracuju možnost cvaknout si po asi osmi metrech kruh, který mám nadosah, protože vím, že patří k jiné, novější cestě. Na konci dvojspáry musím uhnout doleva a přidat na tempu, začíná mi nebezpečně natejkat. Všechny chyty a stupy v těchto místech jsou sice dobré, ovšem pouze svíslé, takže musím neustále rozpírat nohama proti rukám a to vysiluje. Zvláštní, že jsem si ani neuvědomil, že lezu v mírném, ale stále strmějším a o to zrádnějším převisu. Celá stěna má skutečně táhlý tvar bumerangu a já nemám ve svém okolí nic vertikálního pro podvědomé porovnávání a tak mi náhle nateklo do bandasek a opatrné pomalé lezení už není na místě. Skutečnost, že jsem se odhodlal a rázně nabral směr ke kruhu, je jasným důkazem, že knedlík z krku je pryč.

U druhého kruhu jsem znovu dobral, čekalo nás stavění. Oba si uvědomujeme, jak nám tady chybí někdo třetí do party, který by se spustil na laně trochu níž a jistil, zatímco zbylí dva by se soustředili jen na stavění. Dostat sem Irču, která nás odspodu pozoruje, by byl asi problém, takže si stoupám spolulezci na hlavu a sápu se k dalšímu kruhu. Je nám jasné, jak by byl případný krátký a tvrdý pád nepříjemný. Pro oba. A z třetího kruhu, jak jinak, stavěním. Je to klíčové místo cesty, s pravou nohou na Mikešově rameni, rukama šmátrám, vše se odehrává v převisu a já se musím dostat do vrcholového žlabu, který začíná asi dva metry vlevo nade mnou. Odrážím se nohou a rychle přehoupnu tělo na druhou stranu, aby mi oblina na levačku držela. Nade mnou krátký převis, hecuju se, na pokraji pádu dosahuju začátek spásného žlabu. Ale pád jsem si dovolit nemohl, podruhé bych od kruhu odlézt nedokázal. Pouštím se do závěrečných metrů a už to tak vypadá, že se mi podařilo splnit si takovej malej sen vylezením cesty, jejíž nedostupnost mě už nějaký ten rok dráždila z plakátu v kuchyni. No, odted' se mi na něj bude koukat líp.

Jeden zářijový pátek v podvečer jsme se sešli v CML já, Standa, Špáča, Rampa a Míša (později Rampou přejmenovaná na Rozkošnici) a společně vyrazili na vlak směr Štrba (na zájezd později Rampou pojmenovaný EXPEDICE SPIRIT). Před námi byl ozdravný týden v rehabilitačním komplexu Váha - all inclusive. No ale my už víme, že nejprve je nutné absolvovat dvacetihodinový přípravný cyklus, v odborné literatuře uváděný jako 20HPC, sestávající z koloběhu: pivo dovnitř - Pardubice - pivo dovnitř - Štrba - pivo dovnitř - Štrbské pleso - pivo dovnitř - Popradské pleso ---- pivo ven, pivo ven, vyždímat triko, pivo ven ---- Váha.

První, co nás po příchodu; malá vsuvka: slovo příchod je sice odvozeno od slova chůze, ale je velký rozdíl mezi tím, co si pod chůzí představuje člověk městský, a tím, co jsme předváděli my v závěrečné fázi 20HPC a s batohem! Takže znova.

První, co nás upoutalo, když jsme dorazili na místo bylo, jakými změnami celý komplex Váha prošel. Kromě nové vstupní brány do S'ľobodného kráľovstva to je především nová kadibouda. Nelze popsat, musí se vidět, musí se vyzkoušet. Uskutečnění potřeby v tomto chrámu mě dovedlo k zásadnímu přehodnocení hodnotového žebříčku. Alespoň po čas ozdravného pobytu se návštěva oné místnosti vyšplhala na jednu z nejvyšších špruší mého žebříčku hodnot.

Sotva jsme znaveni shodili batohy a natáhli se na palandy, odehrála se nevědění scéna, mající nás definitivně přesvědčit, že realitu všedního dne jsme nechali kdesi v údolí a že se události v ozdravném komplexu řídí zcela neběžnými pravidly. Po točitých schodech se zespoda z jídelny vyřítla řízná rudolící horalka, takovej ten typ hyperaktivní svazačky, co ignoruje nejen svůj věk, ale i změnu režimu, odhadem tak padesátice, navíc lehce pod parou a okamžitě se vrhla na naši otupělou skupinu. Nejspíš na chatě číhala už dlouho, odhadem tak pět boroviček, a rozhodla se proto nenechat nic náhodě. Věděla, že kořist se musí zaskočit ihned po namáhavém výstupu, dokud je ještě upocená, pasivní. "Chalani, pójďt' k nám dole, zobert' kytaru, henten klacek (Rampova dydžeryda), kto je váš vedúci?" Standa bezelstně ukazuje na Rampu, nevěda, do jaký kaše ho tím dostal. "A já si to myslila. Taký pekny mládenec. Pód' ku mně" a překvapivě mrštným úskokem se ocitá o dvě postele dál, chytne Honzu za palec u nohy, "tý si taký sladký, tá kytara, tá je tvoja?", "nemené, ta je támhletoho, říkají mu Erikleptn", pokouší se o záchranu Rampa, horalka-svazačka obrátí zrak na Standu, jako by si vybírala, na moment ztratí koncentraci, poleví stisk, Honza se vytrhává a kotrmelcem letmo se snaží ukryt za Špáču. "Čo čo čo. Čo robíš. Já som si ťa vybrala, to už mi neutečeš." Ale my už pro slzy nevidíme, Monty-Python by to nezrežírovali líp, všichni musíme horalku ujistit, že za chvíli určitě sejdem doľu, ta nám snad věří a rozesmátá schází doľu na další borovičku. "Ale chalani, určitě." Je nám jasný, že my už se dnes doľu neodvážime.

Ráno jsme se probudili do přívětivého počasí a vyrazili na Ošarpance. Byla neděle, takže ve stěně jsme nebyli sami. Já se Standou jsme začali Plškem a Špáča, Míša, Rampa vlevo od nás těžším Puškášem. Do Plška se za námi pustili také dva bodří Ostraváci. Již na první pohled to byla dvojice dosti nevyrovnaná, především váhově, což si uvědomoval hlavně ten tlustší z nich a měl tudíž zvláštní potřebu ostatní ujist'ovat, že kdysi byl i hubenej. Příležitost k tomu se mu naskytlá záhy u nástupu do slanění, kde jsme se všichni sešli.

Do vychloubačí nálady ho nejspíš pobídl taky pohled na naši skvadru - Špáča vytáhl cigára a probírali jsme všechno možný, jenom ne lezení (Ostravak nemohl vědět, že Jirka má opravdu formu a před chvílí se Puškášem doslova prošel), okolo něj bosky pobíhal do bavlny oděný Rampa (Ostravak nemohl vědět, co vše má tenhle prostovlasý čipera přeleseného a že prásky z písku snadno v horách zúročí), o drobné Míše asi správně usoudil, že je v Tatrách prvně (ani nemohl tušit, jakou má Rozkošnice fyzickou, o pohyblivosti a talentu pro vertikální pohyb ani nemluvě) a celá naše parta působila si myslím veselým dojmem. Na tyhle másla přeci tlouští lehce udělá dojem. A tak mu mezi řečí mimchodem uniklo, že se

nedávno vrátil z Hímaláje, apod. "Vy jste z Prachova? Jó, tam mám přelezenou nějakou desítku" bla, bla... Ani nás tedy nepřekvapilo, že když jsme se chystali na nástup Puškáše, Ostravaci nás zdvořile požádali, zda mohou jít před náma. Pravda, nikam jsme nespíchali a chachaři vypadali, že budou rychlí. Nebyli. Dostihli jsme je na druhým štandu pod třetí, klíčovou délkou, v jejímž závěrečném převisu bezradně tápal prvolezec, kterému po čase nezbylo než pár kroků háknout. Naštěstí to šlo. Hlava mu asi nebrala, že před chvílí viděl ty tři másla, kterak v daném místě ani nepostřehli problém. (A že von to ten bavlňák lezl snad bos!) Loučili se s náma se slovy: no jo, to se pozná, piskaři, se moc neboje, dávaj smyčky...

Na Váhu jsme se vraceli v mlze, která zvěstovala další pěkný den. Toho jsme museli využít a tak jsme se Standou vyrazili do Galérky, ostatní nabrali směr Žabí kůň. Byli jsme na Galérku zvědaví, při loňském zájezdu jsme se pro špatný počasí pod stěnu nedostali a čekali jsme, zda to bude opravdu taková dílčí, jak nám sliboval Prochor. Ke stěně se musel sestoupit nekonečným suťoviskem - dost na prd. Zvolili jsme Puškášovu cestu v pravé, ukloněné části a nutno přiznat, že cesta nás moc nenadchla. Trochu toho lezení přišlo až v závěrečných dílkách, jinak to byl průstup v pohorkách, lano spíše překáželo. Nicméně velká převislá masa vlevo od nás, systém vlhkých koutů, komínů a stěn dával tušit těžší lezení. Zpeřtřením na závěr výstupu bylo, když Standa vylezl na samotnou Galerii, což je obří police, ovšem skrytá pod hromadou sutí a tudíž bez možnosti zřítit běžným způsobem štand. Nezbylo tedy, než že Standa nastoupal pár metrů suťoviskem, obkročmo se posadil za jeden z větších šutrů a začal dobírat. Návrat na Váhu je ještě úmornější než nástup, musí se velkou oklikou sestoupit pod stěnu a vyškrábat se opět nekonečným suťoviskem nahoru do sedla - zase dost na prd.

Úterý. Vybrali jsme Volovku, nejsnáze dostupnou stěnu oblasti. Já se Standou jsme nastoupili do Hviezdoslava a trojice Míša, Honza, Jirka, která si díky rychlému a elegantnímu stylu lezení vysloužila přezdívkou fofrtrojka, do Eštok-Janigy. Špáča, jako výhradní prvolezec, si od Standy půjčil speciální jistítko Reverso, což se ukázalo jako zásadní pro bezpečný pohyb tří osob ve vícedélkové stěně. Reverso umožňuje dobírání dvou pramenů lana nezávisle na sobě a navíc při zatížení libovolného pramene funguje jako blokant. Samozřejmě fofrtrojka vždy lezla cestu, kde se netraverzuje a kterou už někdo z nás lezl. Pokaždé, když Špáča vylezl délku, tak zřídil štand a začal nejdřív dobírat na jednom laně Rozkošnici, potom na druhém Honzu. Ten měl případně Míše pomoci radou, což ovšem nebylo vůbec zapotřebí a tak, asi aby nebylo ticho, osobitě komentoval vše, co se odehrávalo nejen kolem něj, ale hlavně uvnitř. Míša tak měla zážitek z každé délky umocněn na druhou. Pochvalovala si to. Slanili jsme opět společně a další cestu, lehčí Štáflovku, jsme lezli ve změněné sestavě - Standa, Rozkošnice a já. Po návratu do rehabilitačního střediska následoval bohatý kulturní program, ostatně jako každý večer. Jde to samo, máte-li sebou nezničitelného mistra zpěvu a kytary Standu. My ho měli, zbytek party jako zpívající doprovod studem taky netrpěl a náš kredit v očích personálu, zejména dívčího, večer od večeru stoupal. Já jsem stoupal do té doby, než si k nám chatárky přisedly a Standa mě představil slovy: to je Vlašín, ale von je čerstvě ženatej. Konečná, vystupovat, Stando dík.

Středa - odpočinkovej den s výletem na Rysy. Měli jsme první možnost nahlédnout do normálního provozu chaty, který nás dosud pro naše ranní odchody a pozdní návraty naštěstí míjel. Rehabilitační středisko se přes den mění z oázy horského klidu na rušnou turistickou křižovatku, kde pro Poláka není kam šlápnout. Od našeho výstupu v Galerce uplynuly už dva dny, které daly zapomenout na přístupové strasti, navíc počasí stále přálo, takže jsme došli k rozhodnutí na místo činu se vrátit a vylézt něco v převislé části. Musel jsem však změnit partáka, protože Standovi slivovice zamílžila mozek. Když šel večer potmě pro vodu, vypnul si čelovku, myslíc, že dojde popaměti, takže si ukop palec. No a nevešel se do lezečky. Domluvili jsme se teda se Špáčou a zvolili cestu, jejímiž autory jsou „Kokša“ Kauschke a Studnička - známé to legendy z Ádru.

Ráno jsme si přivstali, vyfuněli do sedla nad chatu a počali zdoluhavý sestup suťoviskem. Cesta v nás vzbuzovala docela

respekt, v Galerce jsme chtěli být co možná nejdříve, takže jsme udržovali svižný tempo a podařilo se nám nastoupit ještě před devátou. První délka vyšla na mě a byla překvapivě obtížná a těžko odjistitelná, narozdíl od druhý. Třetí nás dovedla do výrazného koutu, kde bylo krásné lezení, zakončené traverzem v plotnách a vzdušným štandem na hraně. Okolní stěny pomalu nabíraly na převislosti a taky v nich přibývalo vody. Jirku čekal nepřijemný traverz nasáklou stěnou a obtížný vlhký kout, který nás dovedl do štandovací jeskyňky. Lezecké problémy pozvolna přibývaly. Z jeskyňky mě vyvedla převislá ruční spára. O její obtížnosti v případě, že je ve stěně více vody nebo v případě zimního přelezu, svědčily dřevěné klíny. Následoval traverz nad převisem a potom mírný sestup vlevo ke krátkému žlabu, co vybíhal z horního okraje převisu. Následující krok mě svojí obtížností zaskočil, čekal mě klíčový úsek cesty. Musel jsem po pravé straně žlabu sestoupit ještě o něco níže a pak udělat nejistý krok doleva a levou nohou přepadnout na protější stěnu. Mezi nohama se mi rozevřel dechberoucí pohled na dno Galerky, trochu mě pošimralo na pažšlu a upaloval jsem vlhkým terénem vzhůru. Nade mnou čněl velký výrazný kout, ten byl patrný už zespodu a věděl jsem, že se do něj musím dostat. Ovšem chyty v jeho spodní části byly prorostlé žabincem, přes který tekla voda. Pokus o oblezení zleva nutně končí fiaskem a tak mi nezbyvá než se do brčalový lahůdky zakousnout. Při prohledávání žabince ve vodorovné spáře mě potěšil nález solidní skobky, ale na nějaké hlubší vyjadřování citů k nalezenému kovu není čas ani nálada. Připadám si jak paneláková stoupačka - z nohavice mi vytejká, co mi do rukávu natejká. Opatrně jsem stoupal stále výš koutem až k místu, kde mě čekal další vlhký a nelehký traverz na hranu. Akutně mi začalo docházet magi, ale taky lano, naštěstí se mi na hraně podařilo zaštanovat a tak po víc jak hodině lezení visím v nádherně exponovaném štandu a řvu na Špáču. Promočený a s očima navrch hlavy ke mně dolézá. Cesta na vrchol pokračuje poslední délkou stále po hraně. Ta není taky zadarmo, ale hlavně, že je suchá. S časem jsme to opravdu nepodcenili, na Galerii Ganku stojíme už něco málo před druhou hodinou, takže při návratu na chatu nemusíme pospíchat.

Večerní kulturní program ve Sl'obodnom kráľovstve je o něco rozvernější než obvykle, všichni cítíme, že závěr ozdravného pobytu se blíží. Kalí s náma taky dva obyvatelé Plochozemě - Holandska, jeden z nich mistrně sekunduje Standovi na kytaru.

Pátek, poslední den. Část party - Rozkošnice, Rampa a Špáča - zůstává na chatě s tím, že se seberou o něco později a sejdou na Štrbský, kde se odpoledne všichni sejdeme v bufetu. Já se Standou máme už sbaleno, míříme pod Volovku a ještě se k nám připojila Kamila, co dělá na Váze. Bágly si necháváme pod šutrem a už nalehko, jen s věcmi na lezení, jdeme pod stěnu. Lezeme Eštok-Janigu stylem fofrtparty, já vpředu a za mnou Standa s Kamilou. Ve chvíli, kdy zdolávám obtížný úkrok nad převisem, tak klid horské kotliny prořízne zoufalý řev „helphelphelp“. Volání o pomoc zní opravdu naléhavě, slova help jsou křičena strašidelně rychle po sobě. Naskakuje mi husí kůže. Křik se nese odněkud z Vysoké, ta je blízko od chaty opačným směrem než jsme právě my. Víme, že právě tam měli namířeno obyvatelé Plochozemě. Výstup na Vysokou vede strmou skalní stěnou, místy po řetězech, a pád v těchto místech může být osudový. Dohadujeme se, že právě to se asi stalo. V údolí už poletuje vrtulník, ale po dvaceti minutách odlétá. No my s tím nic nenaděláme, s náladou na bodu mrazu dolézáme na hřeben a slaňujeme k nástupu. Slanění probíhá s nebývalou opatrností, kterou vyvolala předchozí událost. Probudila v nás opět přirozený strach z hor a ostražitost, která nutně opadla poté, co celý týden probíhal v bezproblémové a teď si připouštíme, že možná i nakažlivě lehkovážné atmosféře. Balíme lezení, vyzvedáváme bágly zpod šutru a jdeme na Štrbský. Až teď, asi po třicetvrté hodině, se vrací vrtulník a vyhazuje záchranáře s nosítkama, ti nabírají směr sedlo Váha.

Dvě hodiny klopytání mezi turistama a scházíme se se zbytkem grupy v bufetu. Prý právě hlásili v rádiu, že na Vysoké se zřítíl holandský turista a způsobil si otevřenou zlomeninu stehenní kosti. Po tom, čeho my jsme se domýšleli, je to vlastně dobrá zpráva.

Zubačka, vlak, domů. A ještě poděkování chatárom Petrovi a Viktorovi a děvčatům z kuchyně. Díky.

rekapitulace

Ošarpance, Puškáš VII	Š+M+R a S+V
Ošarpance, Plšek VIŠ+M+R a S+V	Š+M+R a S+V
Volovka, Eštok-Janiga VI+	Š+M+R a S+V+Kamila
Volovka, Hviezdoslav V+	S+V
Volovka, Stanislavski V	S+M+R
Volovka, Štáflovka IV	Š+M+VV
Žabí kůň, Hřeben III	Š+M+R
Žabí kůň, Něco IV	S+M+R
Galeria G., Puškáš VI	V+S
Galeria G., Ksch-Stud VI	Š+V

Historika

rok 2006

V průběhu července se několika členům LKP poštěstilo dvakrát navštívit Adršpach a vysápat se na ne jeden vršek. V obměněných sestavách jsem se do Ádru vypravil se Smejky, Břízikem, Jedlou, Standou, Mart'asem a Hanzem Chrpou.

A co jsme vylezli?
Džbán - Janebova cesta
Uhlířská - Údolní cesta
Bakchaus - Sokolík
Dvorská - Sicilská obrana
Eliška - Stará cesta
Vévoda - Vlínková
Vévoda - Zašlé časy
Krkonošovo sedátko - Tréninková spára
Pyramida - Údolní cestaMaska - Pravá tvář

A ještě historika k pousmání.

V sobotu jsme šli pařit do tunelu, kde hrála kapela a bujaře jsme se bavili, takže já s Jedlou už jsme toho měli hodinu po půlnoci dost (mno, Jedla dost dost). Ale Břízik se Smejky zdaleka ne a vypravili se proto ještě dorazit se k Tošovákovi, doufajíc, že tam bude sedět Mocan. Kluci se dočkali a na svém místečku v koutě tam dotyčný opravdu seděl. Protože nesmělost kluky prachovský opustila už s prvními pěti pivy v tunelu, neměli nejmenší potíže s oslovením a Břízik rázně přistoupil k žijící legendě:

"Čau, my jsme z Prachova a ty seš náš vzor!"
"No jo, kdokoliv přišel do Ádru z Prachova, tak vylezl ty nejtěžší cesty. A jak se jmenujete?"
"Smejky a tohle je Bříza."
"To si piš do Montááány tyhlencty přezdívky. Normálně řekni jméno."
"SMEJKAL."
"BŘEZSKÝ."
„To si strč někam. Normálně řekni jméno."
"Matěj "
"Honza."
Plesk! Smejky schytil herdu do zad. "No vidíš, pořádný jméno. A vodkád' že jste?"
"Z Prachova."
"Kdokoliv přijel z Prachova do Ádru, tak tady nikdy nic nevylez "

Takže asi tak.

Na jarní návštěvu saských pískovcových velikánů k našim německým sousedům jsme vyrazili na začátku května v sestavě já, Marťas a Pedro. V Hřensku se k nám v druhém autě připojili Paštik se Štěpánem a Romanou. Dva tři kilometry za hranicemi jsme zaparkovali a jali se fuňet do svahu ke Schrammsteinům - rozlehlé skupině skal s mnoha známými a vděčnými cestami. První na výběr přichází echt-klasika, dlouhý fotogenický sokolík Naumannhangel VIIc na Hoher Torstein. Cesta vypadá docela odvážně, ale drží tam žába a v půli je dodaný kruh, čímž se z ní stává oblíbená lahůdka. Za mnou leze Pedro a Marťas, Paštik s Ukinou (Štěpán) zapytlili nepřijemnou stěnu v pravé části Torsteinu a tak si jdou spravit chuť do našeho sokolíku. My obdivujeme rychlost, s jakou Ukina stoupá sokolíkem a hlavně následným komínem. Je vidět, že kluci lezou hodně v Ďru. Cestu nedolézáme na vršek, i když Hoher Torstein ho vlastně ani nemá, tak jako mnoho skal v Sasku. Z našich písků jsme zvyklí na převládající vertikální rozměr skal, tvořící samostatné věže, se zřetelným vrcholem, často špičkou. Tady bývají věže děleny v horizontálním směru terasami, které jsou mnohdy značně široké a zarostlé a vrchol je pak tvořen nepřehlednou schrumáží jednotlivých vrcholů. Na jedné takové terase také končí náš výstup a po kratším bloudění scházíme dřevěným žebříkem ke slaňáku.

Ted' bych si chtěl vylézt Regenbogenkrieger (no fuj, to je ale slovo, ještě že nevím co to znamená) RP VIIIc. Cestu, na kterou si myslím už z domova, protože tak jako některé další místní cesty, naplánoval jsem si její vylezení po shlédnutí fotek na www.teufelsturm.de. Sasko je obrovská oblast s mrtě cestami, ale je potřeba vybírat a nejste-li znalec, tak s vysokou pravděpodobností zbytečně nachodíte kilometry, abyste se nakonec ocitli utmácení pod nevzhlednou vraždou. Proto je inspirace fotkami ve spojení s průvodcem docela užitečná. Trochu mě rozhodí, že je to právě ta cesta, kterou pokoušeli před chvílí Pašťoun s Ukinou a ve druhém kruhu se houpe jejich čerstvý pytel (lezu asi tak stejně jako oni, spíš hůř), přesto ale nastupuji do úvodní mělké ukloněné spárky. Zakládám třetí kruh, zvládnou nepřijemný útok vlevo ke kruhu, díky své výšce oblézám druhý kruh a cvakám třetí, od něhož doleva vzhůru mířím směrem k velkému koutu, oddělenému ještě komínem. Ted' balancuju na oblé hraně komína a očima přitahuju protější stěnu koutu, kam se musím dostat. A to rychle, začíná mi natejkat. Protože až sem jsem dolezl v kuse, ztracuji možnost kontrolovaného odskoku a volím riskantní útok, který, když se podaří, bude hotovo. Dosoukám se co možná nejdál doleva, držím ohavně malé, ale ostré škrabky, a vytrčím zadek a unoženou levou nohu do prostoru, což mě samozřejmě otvírá jako vrata a s hrůzou sleduji, jak špička mé nohy vodorovně obkresluje sice elegantní, ale nedostatečnou kružnici těsně před kýženou stěnou. Ať se snažím sebevíc, mé tělo neúprosně pokračuje v oblouku a nelze jinak, než ve chvíli, kdy se moje záda snad už dotkne stěny, oddat se prázdnotě pode mnou a čekat, až škubne lano. Padám samozřejmě zády ke skále a končím hlavou dolů, ale odnesl to jen poškrábaný hřbet a naražená kostrč (pokolikáté už?).

Ted' zbystřete: Ve třetím kruhu teda visí lano a Marťas toprope k němu dolézá, ale dál se mu nechce, tak se nechává spustit, vystřídá ho Pedro a toho přejde chuť k lezení už u druhého, tak stahuje lano k sobě a slaňuje. Něco vám na výše popsaném postupu nesedí? Ano, správně, ve třetím kruhu se osamocená houpe moje expreska. Jsem pořád rozhozen z předchozího pádu, je mi trochu špatně, takže si tam nevylezu, ale mně je to buřt, má dáti dal je v pořádku, protože vloni jsme s Marťasem lezli Westwand na sousední Meurerturn, kde zas pro změnu někdo nechal presa pro nás.

Scházíme dolů, podívat se na Pašťouna s Ukinou, jak bojují v obtížném koutě. Už z dálky to vypadá jako slušnej nářez a jak přicházíme blíž zjišťujeme, že je to pravda. Ptáme se, co to lezou, ale že prý nevědí, si to dali od pohledu a není se co divit, když to u druhého kruhu otáčejí. Návrat je to však se ctí, nevzdali to bez boje, pro tentokrát ale zvítězil rozum nad vůlí.

Máme toho pro dnešek dost a tak scházíme k autům a vydáváme se směr Neumannsmühle, východisku k oblasti Wildensteine. Tady by v bivaku poblíž Kansteinu měla tábořit skupina Čechů kolem Jarý Maršíka, který pořádá již několikátý popularizační sraz pískolezců.

Nám se tam moc nechce, jezdíme do skal mimo jiné i kvůli klidu, romantice a tak, což je v rozporu s po internetu zorganizovaným srazem, ale nelezoucí Romana tam prý bude znát nějaké lidi a ani se nedivím, že ji to s námi přes den docela prudí. Na parkovišti si všimáme nebyvalého počtu českých značek, což nasvědčuje, že naše obavy z masovosti akce bohužel asi nebyly liché. K bivaku přicházíme už skoro za tmy a se zjištěním, že je v něm nejméně čtyřicet lidí, to s Pedrem a Marťasem otáčíme a jdeme hledat nějaké osamocené místo, kde si v klidu vychutnáme večerní pivka. Zbytek party za námi zanedlouho dorazí.

Další den vyrážíme ke Goldsteinu, který je trochu z ruky, ale ne zas tolik, aby tam nebyla česká invaze. Ve vzduchu cítíme zvláštní atmosféru vzájemného hecování a předvádění se, co často vzniká ve skupině lezců, kteří se znají jen krátce a která pískovcové lezení dělá nebezpečným a podle mého k němu nepatří (na rozdíl od vápna, kde bývá užitečná). Nějaký milovník zvířátek má navíc pod skalou zaparkovaný dvě štěňata jezevčíka a jejich štěkot co chvíli pročísně vzduch a nese se dál a dál podél stěn... My se odebíráme raději ke Kleines Spitzes Hornu a vybíráme bezejmenné VIIIb. Nástupovou variantu zleva přes tři kruhy tahá Pašta, zprava přes dva kruhy jdu já, slézáme se pod vysoleným převisem v půli stěny. Dál pokračuje ve vedení Pašťoun a dobře jsme udělali, že jsme ho nechali tahat, protože s následným velejenným převískem a spárkou si poradil, že my bysme to nedokázali a tak raději využíváme jeho lano a všichni pokračujeme nahoru ve vláčku. Ukina s Paštikem lezou další VIIIb na Kaabu, my se odebíráme zpět pod dominantu oblasti Goldsteinu a Marťas s Pedrem si vybírají krásný padesátimetrový chytovatý Südwand VIIc. Po chvíli přichází Ukina s Pašťou a ten se vrhá do hvězdičkového rajbasu Zeitzeichen VIIIc. Od třetího kruhu se mu to nějak nezdá a tak to zkouším já a kupodivu mě to v kuse pustí až k šestému, štandovacímu kruhu na velké polici. Doberu Pašťou se Štěpánem a ten pokračuje přes další dva kruhy stěnkou a převislou prstovou spárou, která se ukázala jako nejtěžší místo, na vrchol.

Pro dnešek to stačilo, noc u Kansteinu se nám však trávit nechce (beztak nemáme secvičnou žádnou scénku k táboráku), tak jdeme k autům, vracíme se kousek zpět na odpočívadlo u potoka, abysme tam ulehli a ráno přejeli opět k Neumannsmühle, vydat se za dalším cílem - skupině skal kolem Lorenzsteinu, konkrétně tedy Kleine Lorenzsteinu. Neleníme - Ukina onsajtuje fotogenickou hranu Schwarze Kante Direkt VIIIb, Marťas Nordstern VIIc, Čest'a neznámé dlouhé VIIIb, já lehké IXa Streamer a vzájemně se střídáme coby druholezci. Není se co divit, že odpoledne už máme prolezené prsty. Pro naši trojici to znamená odjezd domů, pro nezničitelnou dvojici P+U nic, zůstávají a lezou dál.